

Die zeurige, gore kamer diende vroeger tijds tot bergstee voor 't hetselhout en 't stroo en anderen dras.

In den zijmuur stond 'n deur, half open als 'n deemster gapend graf. De twee ouden luisterden naar 'n piepend hijgen dat hun pijnlik door de ooren sneed; en af en toe hief de oude 't hoofd, 't zware hoofd uit de eeltige handen en tuurde langs de opene deur in 't zwarte gat, op 't eigenaardige naar gedans van flauwe lichtvlekken, die versprongen en verdwenen, dan hooger, dan lager, op maat met het knetterend olielicht.

Dan zonk er 'n lange, lang-kreunende zucht van boven naar beneden en 't luchtje veunsde en 't wierd in de deur opeens holzwart : en de ouden vertrokken zich. staken 't stramme lijf strakker op den stoel; en met 'n gorgelend-slijmend kuchen en voetstappen boven hun hoofd, rees 't olielichtje weer in vlam en de spokige lichtrondetjes en lichtlijnen begonnen weer hun zwijgende dansen in 't vlamgeknetter.

De oude klok ging nog altijd heur sleependen tiktakgang; elke slag scheen 'n brok leven en zoo droevig-traag waggelde de slinger nu heen, dan weer, alsof de tijd op z'n einde stronkelde en dat de eeuwigheid, de doodstille eeuwigheid, zonder bewegen, zonder wind, zonder leven, met heur zware, duistere vlerken buiten boven het huis hing te drukken.